

Diàleg

AVUI+

Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**EL NOU FINANÇAMENT
AUTONÒMIC**

 Ramon Tremosa
i Balcells

 Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

França i el lliure mercat

Inversió garantida?

La inversió pública avui és fonamental per al creixement econòmic d'un territori, en ser avui molt gran el pes del sector públic en l'economia. Fa anys, la *Revista Econòmica de Catalunya* va publicar un article relatiu a l'impacte econòmic dels Jocs Olímpics de 1992 (n. 18): una inversió pública de 0,96 bilions de pessetes en infraestructures hauria generat un creixement del PIB català de 3,4 bilions de pessetes. Com deia aquest dimarts Eduardo Mendoza a l'AVUI, sort que vàrem tenir els Jocs!

ATÈS QUE EL NOU FINANÇAMENT NO DONARÀ autonomia financera perquè la Generalitat pugui realitzar una política pròpia de grans inversions públiques, cal veure què diu la disposició addicional tercera del nou Estatut. Aquesta estableix que "la inversió de l'Estat en infraestructures, exclòs el Fons de Compensació Interterritorial (FCI), s'equiparà a la participació relativa del PIB català en el PIB espanyol durant un període de set anys".

AQUEST PERCENTATGE AVUI ÉS DEL 18,5% i s'inspira en la disposició addicional sisena de l'Estatut del 30 de setembre. Tot comparant aquests dos Estatuts, ara s'estableix un període de set anys, quan en l'Estatut del Parlament el compromís era indefinit, d'acord amb criteris d'eficiència econòmica que prevalen en altres països. I també el text final elimina tota referència a les compensacions pel dèficit històric d'inversions de l'Estat a Catalunya, que les cambres de comerç han estimat en més de 6.000 milions d'euros.

LA JUNTA D'ANDALUSIA VA COBRAR DEL GOVERN central 2.500 milions d'euros el juny del 2004, en concepte de "dèficits provocats pels models de finançament imposats pel PP", segons la seva particular visió del tema. I la president Aguirre també ha anunciat que, quan torni a manar el PP, pensa rescabalar-se de les retallades que li practica el ministre Solbes en les liquidacions finals del pressupost regional madrileny (en ingressos per impostos cedits 250 milions l'any 2005, tal com reconeix el mateix ministeri): aquests són dos exemples de "bilateralitat efectiva" en el règim comú de la qual els catalans, mani qui mani, quedem al marge.

PERÒ L'ASPECTE MÉS INQUIETANT RELATIU AL compromís de la inversió pública de l'Estat a Catalunya fa referència al fons abans esmentat, el FCI. L'any 2006 el govern central invertirà en infraestructures 12.467 milions, dels quals 2.306 (18,5%) ens correspondrien si s'apliqués el nou Estatut. Cal excloure, però, de la inversió pública el fons esmentat: avui el FCI és petit i està dotat només amb 1.159 milions. Això vol dir que el 18,5% català s'aplicaria a la diferència entre la inversió i el fons: 11.308 milions el 2006 i així ens pertocarien 2.091 milions.

EL DIARI EL PAÍS, PERÒ, VA PUBLICAR el 7 de febrer d'enguany una notícia a tota pàgina, segons la qual el govern central planeja duplicar el FCI. Tot recordant que l'objectiu d'aquest fons és "corregir desequilibris territorials", el president Zapatero considera ara que cal donar més pes al FCI perquè és "el fons de solidaritat per antonomà-

CARLES DE MIGUEL

"L'any 2006 el govern central invertirà en infraestructures 12.467 milions, dels quals 2.306 (el 18,5%) ens correspondrien si s'apliqués el nou Estatut"

sia", i per això aquest fons sempre ha anat a parar íntegrament a les regions menys productives. Seguidament el conseller d'Economia andalús preveu augments futurs molt més grans del FCI, ja que segons el seu criteri "la reducció dels fons europeus a les regions pobres exigeix el seu redisseny". Això vol dir que si el FCI es multiplica per tres o per quatre en pocs anys, les inversions en infraestructures de l'Estat a Catalunya quedaran molt lluny del pes del PIB català en el total estatal. El diari *El País* va il·lustrar la notícia amb una fotografia ben significativa: hi apareixen els ministres Solbes i Sevilla i el llavors secretari d'Estat d'Hisenda, Miguel Ángel Fernández Ordóñez, i tots tres riuen obertament.

PER ACABAR CONSAGRANT EL MATEIX EL MODEL de finançament actual al nou Estatut, en què més di-

ners per a la Generalitat depenen de la voluntat del govern central, s'han perdut dos anys molt valuosos. Dos anys en què altres autonomies han passat discretament per Madrid per projectar grans infraestructures per als seus territoris. Al País Basc s'estan enllentint les obres del corredor logístic intermodal de Vitòria, que disposarà de 5 milions de metres quadrats, amb un gran suport inversor del govern central i d'Abertis. El govern aragonès ha pactat amb el ministeri que l'autovia Lleida-Viella pugui per la Franja, amb el que això suposa de marginació per a l'eix alternatiu Balaguer-Tremp-Sort. A Saragossa la plataforma logística PLAZA, amb 12 milions de metres quadrats, ja és el recinte logístic més gran del continent europeu: situat vora l'autopista, en dos anys hi arribarà l'alta velocitat i 40 vies de tren de mercaderies (el moll més gran de l'Estat). El seu aeroport ja disputa al de Vitòria el tercer lloc estatal en el trànsit aeri de mercaderies.

MENTRESTANT, A LLEIDA ES DISSENYA UN aeroport lúdic, deficitari i sense cap funció logística, que resta recursos perquè l'aeroport de Reus sigui alguna cosa més que receptor de vols xàrter turístics: situat a prop del port de Tarragona, de l'autopista i del TGV, entre Reus i el Penedès hi ha la millor ubicació per a la gran plataforma logística del sud d'Europa. Si traspassen l'aeroport de Reus, ara que perdem indústria per la deslocalització, tindrà la Generalitat diners i els partits catalans influència a Madrid per impulsar un centre logístic de distribució de mercaderies semblant? O ja fem tard?

 Marçal
Sintes

França sembla una vegada més embriagada pel licor de la revolta, revolta que té com a objectiu l'anomenat contracte de primera feina. L'economia gal·la es troba de fa temps en una situació veritablement preocupant. Amb un creixement del PIB de tan sols l'1,7 per cent el 2005, l'atur entre els joves supera el 20 per cent. Paradoxalment, són justament els joves els que s'enfronten al govern per intentar que res no canviï, sense voler comprendre que, si no es fa res, els profunds desequilibris s'agreuaran i obligaran el dia de demà a una cura de cavall. Els canvis necessaris passen, entre d'altres, per alleugerir la despesa pública (la pressió fiscal francesa és la segona més forta de la zona euro, superant el 45 per cent del PIB) i per la dinamització del mercat de treball. Tal vegada, per intentar trobar explicacions sobre la violenta reacció dels joves francesos poden ser d'utilitat els resultats d'una enquesta internacional realitzada per la companyia Globescan i la Universitat de Maryland. ¿Endevinen en quin dels vint-i-un Estats estudiats (entre ells els més importants) el capitalisme té pitjor reputació? Efectivament: a França. En concret, es preguntava als enquestats si creien que la lliure empresa i l'economia de lliure mercat és el millor sistema en què basar el futur del món. Els francesos conformes amb l'afirmació són únicament el 36 per cent, dada que contrasta vivament amb les d'economies emergents com la Xina (74) i l'Índia (70). Espanya, amb un percentatge de 63, se situa lleugerament per sobre de la mitjana dels Estats inclosos en el sondeig, que és del 61 per cent.

m.sintes@hotmail.com